

גא ספר/י על קורותיך לפני המלחמה
(נקודות להתייחסות: משפחה, סביבה, ילדות, לימודים, עבודה, חברות בארון):

אבא היה מהנדס ~~ב~~ אונ"ת. הייתה לנו ציירה טובה וצולמה.
אמא הייתה פסנתרנית. אבא הייתה הבן היחיד.

גא ספר/י על קורותיך בזמן המלחמה
(נקודות להתייחסות: מעצר ונידוש, נטאות, מחנות וצעדות מוות, מסתור או גלות בדיה, פעילות ותפקידים בידוראט/תנועות
נוער/נוחמרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, השחרור וחזרה הבימה; האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע
משמעותית להצלחת; בריחה/הגירה מאוס, פינו/אוקראינה למרכז ברי"ם)

היום לא תחילת ההלחמה. הייתי כמעט בן 3, זכור לי שהייתי בקרקס עם איצניס. מישהו נסך
"הלחמה" כי זכור לי גם שהייתי בפנינו חולו וזכרנו הבזק של הבית, שחקתי ואימי ובה
אלי וקראה לי בצעקות, ההטוסיס של הנאצים התקפשו כבר את העיר. ברחנו מההתקפה
לסיקלס מתחת לבית. העיר שלנו באותו זמן הייתה קטנה אך חשובה, היו בה תעשיות
זכאיות. בזירוש הספקנו לברוח ברכבת האחרונה מהעיר, כשהימים לפני כניסת הנאצים
לעיר. אבי הצליח להצוא לפני הקום ברכבת משא. ברכבת הייתה לפיפות רבה והלחיה
אלוהי הייתה גם דברים נמוצים בלבה במלואה קטנה, אקחנו איתנו כמה פברים ואוכל
לכמה ימים. אימי סיפרה לי שהיה מישהו שלקח איתו מיטה הפורקת והדבר זרם
לנו לצפיפות, בשלם מסויים, שאמר ולא היה לי מקום, אימי ברכה אותה.
נסענו ברכבת כ- 10 ימים לטבולסק שבסיביר, בפסק עצמו כמה תחנות עצירה.
בכל תחנה היינו עוזרים באילוף. שובאו עיר קטנה, כשלא הורו עליה לכן יצאו כבור
הת' יוצאים במחנה, לא אדם היה פואל להשיג משהו מהתחנה. אימי הייתה עם
תכשיטים קטנים וכל פעם שעצרנו, ניתקה להשיג איתם אוכל. באחת התחנות היא
ניתקה להשיג לי חלב, אבל כשהיא חזרה הרכבת כבר הציוק נעסה, והיא לא
הספיקה לעלות אליה. אימי ניתקה להשיג אותנו בכל פרק אפשרית מאחר וניסאותי
לבה עם סבי ברכבת. אמסוף אימי הצליחה לקבוא אלי ברכבת אחרת כשעצרנו
הציוק כואמת התחנות. אבי נשאר בעיר שלנו עם אמת להשיג את ההפלים
הזכא' שבו הוא עבד כפי שהנאצים לא שתשו לו. חסכנו שהוא נעלם
או נהיבד מאחר ובאותו זמן הצבא הנאצי התקרב לעיר. 4 שנים לא שמענו ממנו
ושני לפני תום ההלחמה נודע לנו שהוא חי. התברר שכסוף שהוא הצליח לברוח
משם בכלל עם אר האנשים שנישאר, כקלאי ניצל הנס. כשהזכנו לתחנת
רכבת הוותרונה בסיביר, הייתה לו עונת חורף, היה שלג וקר, הלכנו בחלם, כשהיו
זמ מרכבות סוסים שנאלו את הדברים. הלכנו עם עישוב עם היה בית וקן
של שבתה שיינו בו כמה ימים. זכור לי שהיה ~~אנחנו~~ נר עם השאלון והעלמת
הבית הכינה קמרה צפורה עם תפוחי אפלה, התקלתי עליהם עם מהכ לכה
ואז הלכת הבית ריחמה קלינו ונתנה לי ולאימי לטבל, היה סעים מאוץ.
אחרי כמה זמן הזכנו לעיר טובולסק, שמו איתנו הבית עם השבתה אחרת.
אימי מצאה עבודה כזן ילדים כמורה למליקה. באותו זמן הליתי בקצת ראות
קשה יחס התנאים הקשים באותו זמן הזעתי להצב של ~~אנחנו~~ שות.
אימי הייתה מאוץ עצובה ומזאבה, כשהיא באה לזמןהאחרת ריחמה עליה והיא
לה תרופה מאוץ יבבה וגיבה ליתבר אישיבוע לי אש רחא וינה: כדובחאברה והיבא

התמלא מכל וניחאתי מהחמה.
מנהלת הבן עזרה לנו איך שיכלה. לכוך ע' שאני הכינה משפטים עוקצניים
קציבות ויצייה היו אוצרותי. המנהלת הייתה מבטאה לאימי שאריות
מלון-קאיסות תפוחי אפחה, עצמות וראש של צב.
מזה היא הייתה מכינה אולם ומבשרת הרק, מאוחר ובאותו זמן
היה מוסר מלון והיינו עניים ורעבים.

ואבי הביא לאסכרתאון ושם הוא שם עלינו. שיה לנו הכתה ואנחנו
החלטנו להביא אליו. בדרך נמנו לנו מפר קטן, אבי עמך בהפסד במקצתו.

גא ספר/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ ישראל
(נקודות להתייחסות: בריחה, העפלה/עלייה):

ה-8 למאי שנתנו בלידה יכרות בליל נשק, התפוררנו בהולאה חספנו
 שזוף בעם הנאצים הזיזו והיתקרו לנו שנה הרוסיים ירו בנו שנים
 סוואר לניצמון. זמן קצר אחרי קום המדינה כשהינו שהייר שלנו שוחרת
 רבחנו הרכבת לניקולאיוב. לי העיר הייתה גרוסה וכך גם היינו.
 האית' התיים שבוסיים, הרוסיים, שמורים. הזרמנים השליחו שכוונת אליהם.
 כנאל ססק' נצב אלא היה פרופסור הביאו לנו צירה של 3 חברים
 וזכנו כולנו הימד. היה קשה מאוד. לא נשארו צה"רים. זמן קצר
 לאחר מכן אבי התקבל לעבודה במפעל זבאי ועם הזמן קיבלנו
 צידה משלנו. אימי התחילה לעבוד שוב בזן ילדים במורה למחוליקה,
 ותק כבי הופיעה במופעים כבלרת. ללא תשלום.

ה-1953 בתקופת סאלן, אבי למרות היותו קלם בקצום הוסיק ומתק
 בוטר מעבודתו בליל היותו יהודי. לאחר מכן זיכשו אותנו להקיות
 מאמר והוא היה לעובדי המפעל באבד. לזאנו הזכרתי במקום
 שהיה מרתף חצי באדמה, בליל שני חפריים עם שירותים בחוף.
 לאחר מות סאלן וסיום המדף של האזרחיים, אבאי הזיזו עבודה
 במקומות שונים. בזל מ הייתי במחנה קיץ במקבלה שם התחתי עשר.
 כשסיימתי את התיכון ה-1955 התקבלתי לאוניברסיטה בה עבד אבי.
 בעם אחת היה טובה כשכונות קושרתי ולכיתי במקום מסוין.
 הנינו אל שיש לי כישרון, עזבתי את האיוזים ועברתי לעבוד
 מחוליקה. תק כבי האיוזים זייסו אותי לזבאי, שירתתי ואל חזרתי
 לעבוד. לעדתי זבל מורה שאימי הכירה. כשסיימתי לעבוד עם
 הזמן התקבלתי לעבודות בערה ובמחנה. עם כשנים עבדתי בלה
 תאטרונים במופעים. באחד המקומות העבודה הישו הזיזו ע'
 לניולף את כיש המשמה היהודי שלי לעם השמה אחר
 הכיוון שהוא לא נשמש קל"ט. ה-1971 התחתי לראשונה, ע'
 שני כנים מנישואים אלה. ה-1986 נישאתי בעם שנייה ועד עכשיו
 אני חי עם אישתי ויש לי בת ונכד.

נא ספר/י על חיך בארץ

(נקודות להתייחסות: קליטה, לימודים, תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה, זרות המשך וכו').

אלני לארץ ה- 1996 ישל אנתקיות כמאשהו האלף אלני
 ברוסיה אליות אליר שקטה ולתפתחת. קנינו צירה
 מה אנו זכרים אף היוזם וכיום יש לי ילד בן 9.
 התחלנו אל העיר כי לאנשים שרוצים להוסיף קשה
 (למצוא) פה עבודה ואיסוק. אני ואישה התחלנו להוסיף
 לאזור וזכרנו בערים שנות, היא כמסתתרת ואני כלמר
 סולו להוסיף שהיינו זכרים לאיכזן ואהיים אהר.
 הוסיפו כמה פעמים באזור האוכל ולכור לי פעם
 היומית שהוסיפו הוסיף אל התאכזן אל המקלה הסייפונים
 אה"ש מה הארץ אורנו לאור.
 אם הלטן האלל האיות ש תלום וכלה של הוסיפים
 היה זכיר לאיכזן אהר, אהרתי את העיסוק הלה.
 אישה אהר ה האקלה אל זיקורי תילי חסלה 9 שנים
 אלה 3 לא היה יחס אהר ולא היה תלום הוזן
 והיא אהר את העיסוק הלה ואהר אהר אהר
 כזילה.